

i 1892—94 3,600,000 Potter og i 1895—97 3,900,000 Potter i hvert Aar. Disse Resultater give beregnet pr. Individ — jeg anslaaer Befolkningen til 2,200,000 — for Brændevins Vedkommende et Forbrug i 1889—91 af 14,6 Potter, i 1892—94 af 16,1 Potter, i 1895—97 af 16,2 Potter. Af bajersk Øl giver det pr. Individ et Forbrug af 33,6 Potter i 1892—94 og i 1895—97 af 38 Potter, og af Vin giver det i 1889—91 et Forbrug af 1,4 Potter, i 1892—94 af 1,6 Potter, og i 1895—97 af 1,7 Potter. Nu er det imidlertid givet, at af de 2,200,000, hvortil jeg anslaaer Befolkningen, nyder ikke alle den Slags Varer. Der er jo for det første Kvinder, som jo ere i Flertal her i Landet, og som heldigvis ikke kunne regnes til de stærke Forbrugere, og endelig alle unge Mennesker, som jeg vil regne indtil 20 Aar. Fradrager jeg disse to Grupper, faar jeg tilbage omtrent 700,000 Individuer, som altsaa have besørget dette store Forbrug af spirituøse Drikke. Det giver for hvert Mandfolk over 20 Aar i 1895—97 aarlig 50 Potter Brændevin, 114 Potter skattepligtigt Øl og 5 Potter Vin. Nu kommer jo dertil, at der er mangfoldige af de 700,000 Individuer, som overhovedet intet nyde af disse Varer, og endnu flere, som ikke nyde Vin, og de, der falde ud paa denne Maade, gøre Forbruget af dem, der nyde disse Varer, endnu større. At det er et sørgeligt Billede at udkaste af vort Folks Tilstand i denne Retning, forekommer mig utvivlsomt, og vi have jo ogsaa en sørgelig Berømmelse i denne Henseende, idet man i Almindelighed betegner det danske Folk som det mest fordrukne Folk, der er i Europa for Øjeblikket. Nu vil jeg dertil sige, at det er ikke, fordi man her ser flere drukne Folk paa Gaden eller paa offentlige Steder end saa mange andre Steder i Verden; det kommer jo ogsaa an paa, hvor meget man kan taale uden at vise sig at være beskænket. Men Faktum er dog altsaa, at dette store Konsum af Brændevin, skattepligtigt Øl og Vin kan ikke andet end kaste et sørgeligt Lys over vor Nations Tilstand i den antydede Retning. Jeg vil dog bemærke, at Nydelsen af spirituøse Drikke efter de sidste Oplysninger, jeg har set, var en lille Smule større i England og Tyskland end hos os, og jeg har set i de nyeste Beretninger fra Frankrig, at man selv der er bleven opkræmmet over den overordentlige Grad, hvori Drikfældigheden er tiltagen, og har paakaldt Lovgivningsmagts Virksomhed for at skride ind derimod. Nu

ved jeg meget vel og skal ingenlunde bestride, at denne sørgelige Tilbøjelighed i vort Folk lader sig ikke modarbejde direkte ad Lovgivningens Vej. Det maa være ad andre Veje, at denne sørgelige Tilstand skal bekæmpes, og det er jo for saa vidt, forekommer det mig, overmaade glædeligt, at Afholdsbevægelsen er i stærk Fremgang her i vort Folk. Men er det glædeligt, at Afholdsbevægelsen er i Fremgang, bør Lovgivningsmagten i alt Fald gøre, hvad den formaar, for ikke at træde hindrende i Vejen for dens Fremgang, og det sker ved en hensigtsmæssig og fornuftig Ordning af Beværternæringen. Det sker efter min Opfattelse ikke blot ved en Fordyrelse af de Varer, hvoraf Nydelsen i en saa sørgelig Grad misbruges, men det sker absolut ogsaa ved en Indskrænkning af Beværtningsstedernes Antal. Jeg ved nok, der er andre, der have en modsat Mening, og jeg har jo allerede antydnet, at der er alvorlige Folk, som mene, at det hele skal gives frit, saa ordnes det fortræffelig; men jeg tror, det er en sørgelig Fejltagelse. Jeg tror, at intet er mere fristende end mange Beværtningssteder, hvor man kan hengive sig til Nydelsen af disse spirituøse Drikke, og jeg tror, at en fornuftig Indskrænkning af disses Antal absolut er at anbefale. Ser jeg paa, hvorledes Beværtningsstedernes Antal stiller sig i de senere Aar, viser det sig jo at være enormt. Ærede Medlemmer ville erindre, at man i 1873 gjorde et Forsøg i København og Købstæderne paa at komme til en Indskrænkning i Beværtningsstedernes Antal gennem Vedtægter, som Kommunalbestyrelserne kunde faa stadfæstede af Indenrigsministeriet. Men den uheldige Maade, hvorpaa denne Lovgivning var affattet, medførte, at dette Forsøg maa erkendes at være fuldstændig strandet. Man lukkede nemlig kun for de egentlige Værts-husholdere, men gav fri Adgang til, at Gæstgivere kunde fortsætte at drive Beværtning. Jeg siger altsaa, at Beværtningsstedernes Antal er enormt for Tiden. Der er blevet mig sagt af Mænd, som maa vide nogenlunde Besked dermed — jeg tør ikke udgive det for andet og mere, end hvad der er mig meddelt — at her i København er der i hvert niende Hus Adgang til at nyde spirituøse Drikke under en eller anden Form, f. Eks. i Kafeer, Restaurationer, Værtshuse eller Gæstgiverier, og jeg anser det ikke for usandsynligt, at det kan være Tilfældet, naar jeg dømmes efter Antallet af de Beværtninger af samme Art, som eksisterer i de større Købstæder. Man kan jo blot se paa de store Ombygninger, der